

Ето прочее нѣкои посочвания въ службата, които не-
двусмислено подкрепватъ това мнение. Богомолцитъ се при-
канватъ за възхваление паметъта на Климентъ: **Прѣтѣ пѣми
дѣловыми въсъхвалимъ свѣтлою паметъ . . .** Тѣ се съби-
ратъ около гроба на светеца: **Гробъ ти чистыи съ страхомъ
швѣстюющи . . .** и почватъ чествуването. Тържеството е
голѣмо. Охридската църква сияе и цѣви като кринъ:
Свѧтѣть Яхридскаа цѣркви яко и кринъ. . . Празникътъ
става свѣтозаренъ, Климентъ озарява всички вѣрни, които
сѫ се стекли въ светата му църква: **Паста свѣтозарнаа па-
метъ, шварає все Клименте, въ стояю ты цѣркви вѣрныи
съшѣше се.** Тогава богомолцитъ се обрѣщатъ къмъ светеца
да ги закриля и да се застѣжи предъ Бога за тѣхнитъ
прегрѣшения. Тѣ се молятъ еднакво и на св. Кирила и Ме-
тодия. Молятъ се за себе си и за цѣлото стадо, молятъ се и
за своя царь и за неговата войска: **Испроси блаженне съ
небѣ побѣдоу на противнике врагыи холюбцоу цѣроу и вою
юго избави ѿ зль.** Авторитетъ на службата, Климентови ученици,
негови птиченца, които той отхранилъ подъ своя
покровъ съ медоточивото си слово, се обрѣщатъ къмъ своя
учителъ: **Прізрѣи, блаженне, на птенце свое, иже въспитѣ
по кровомъ си, дѣбно наслаждающе се словесъ ти медоточный
и стый обученіемъ, прострѣ съвыше роуцѣ, шестыи обученици
си Клименте. . .**

Че службата е дѣло на Климентови ученици, това се
вижда и отъ нейния езикъ, въ който сѫ отразени силно
Климентовитъ стилни образи, усвоени и отъ неговитъ ученици.
Ако да не знаехме, че службата е за Климентъ, бихме
я приписали на неговото перо: дотолкова тя е пропита съ
Климентовски схващания и стилни особености. Живецътъ на
на Климентовия поетиченъ стилъ се върти сѣ около ярки
свѣтлинни образи, въ материаленъ и духовенъ смисълъ,
образи, които той противопоставя на мракътъ и на неве-
жеството. Обичнитъ Климентови изрази и епитети, като:
1) **наста празнолюбци прѣсвѣтлое тръжество . . .** 2) **прѣ-
свѣтлими зарами въсъ миръ озарѣа . . .** 3) **се въсина . . .**
свѣтозарнаа память отъца нашего Кирила . . . 4) **иже кра-
сотою въсина яко слънце, вѣсовъскълъ лъстъ прогоня и по-
ганъскъ мракъ освѣщаѧ божественными лоучами . . .** 5) **тата
бо оуста свѣтга свѣтлашиата гави Господъ, омраченътыя лъс-**